

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 29.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonce
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 19. Juli 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Paa Vildspor.

Med den for Mænd egne Omhyggelighed og Ansvarsfølelse overfor de umyndige Kvinder findes der en Artikel i „Arbejderen“ den 12. Juli om kvindelige Fagforeninger, som vi ikke vilde gøre os den Ulejlighed at omtale, dersom vi ikke vidste, at mange Kvinder inden for Kvindeforeningerne endnu er saa lidt udviklede, at de har mindre Tro paa deres egne Meninger end paa det stærke Køn's buldrende Røster, som meget ofte ikke er andet end Rumlen af tomme Tønder.

Vedkommende „Søren“, som han kalder sig, dadler paa det strengeste Fagforeningernes Maskepi med „Hvad vi vil“-Damerne — han frygter, det vil gøre dem ensidige „og i Stedet for *Klassehad* skabes der *Mandfolkhad*.“ Vi maa tilstaa, at efter vort Syn, maatte det være mere ensidigt at nære Klassehad, som kun naar til en Del af Folket, hvor imod Mandfolket dog repræsenterer, om just ikke Halvdelen, saa dog *næsten* Halvdelen, og Mandfolk findes der i alle Klasser. Men vi kan forsikre, at „Hvad vi vil“ aldrig skaber Had hverken til Mandfolk eller til nogen som helst Klasse af Folket. Hvis den ærede Hr. „Søren“ træffer nogen Kvinde, der hader Klasser eller Dele i Folket, saa er de sikkert ikke Elever af „Hvad vi vil“. Vi hader kun én Ting: Uretfærdighed og Bornethed, i hvilke Klasser af Befolkningen de saa findes. — Hr. „Søren“ er meget vred over Socialdemokratens „Reklameskraal“ den 21. Juni til Kvindernes Folkefest, hvis Resultat har været, at den borgerlige Kvindebevægelse har faaet Vind i Sejlene.

Den spørger, om Arbejderne kan være tjente med det! — Vi skal ikke paatage os at forsvare „Socialdemokraten“, det kan den

nok selv besørge, men vi har forstaaet dens sympatetiske Optræden som korrekt over for dens Program, og dens Ledere som kloge Mænd, der forstod, at Mødet ved den slesvigske Sten var en udmærket Agitation for de arbejdende Kvinders berettigede Krav. Saa megen Erfaring har sikkert de Mænd, der har staaet som Førere for de mandlige Fagforeninger her hjemme i mange Aar, at de véd, at de Arbejdsgivere, der trykker oplyste mandlige Arbejdere, de trykker med større Lethed lidet oplyste og politisk umyndige Kvinder. Desuden glemmer vist Hr. „Søren“ den Ting, at Bladet „Socialdemokraten“ lige saa vel er Organ for de kvindelige som for de mandlige Fagforeninger, og de kvindelige Fagforeninger var selv med til at sætte dette Møde i Scene. De kvindelige Fagforeninger tror ikke saa lidt om deres Organisation, at den skulde tabe sin Kraft og Farve, fordi den fremkommer med sine Krav sammen med den frisindede Del af Bourgeoisiets Kvinder. Vi Kvinder tillader os virkelig at tro, at politisk og social Ligestilling for Kvinden er den første Betingelse for, at Arbejderspørgsmaalet skal kunne løses tilfredsstillende trods Hr. „Søren“s og mange andre ligesindede Mænds Betragtninger.

Der havde været mere Grund til at udtale Glæde paa de kvindelige Arbejderes Vegne ved det omtalte Møde. Det er nemlig et stort Fremskridt, at Kvindeforeninger kan faa Lov til ved en Forsamling af 10,000 Mennesker at fremkomme med deres Krav om lige Løn for samme Arbejde og politisk og social Ligestilling med Manden og vinde saa stor Tilslutning for vore Krav, som vi gjorde. Vi har ganske rigtig faaet Vind i Sejlene, og vi haaber paa ikke noget mindre, end at næste Gang vi holder vort Kvinde-sagsmøde i saa stor Stil, at faa Kvinderne i alle Evropas Hovedstæder til at afholde

lignende Agitationsmøder paa den samme Dag.

Det vil derfor ikke længere nytte Mandfolkene at raabe: Der er ingen Kvindesag. Kvinderne siger, der er en, saa længe vi ikke i det borgerlige Liv er stillede lige med Mænd, og heldigvis deler nu mange forstandige Mænd vor Mening.

Hr. „Søren“ kalder spottende „Hvad vi vil“s Tilhængere den „moderne Kvindebevægelse“. „Hvad vi vil“ takker for Æren — vi smigrer os virkelig ogsaa med, at vi er meget mere forud i Tankegang end — ja — undskyld, Hr. „Søren“, end Deres gammeldags Pebersvendetanker bærer Vidnesbyrd om i Deres Stykke om de kvindelige Fagforeninger.

Syerskers Kaar.

Ogsaa i Aarhus begynder der at rejse sig en offentlig Mening mod den uforsvarlig lange Arbejdstid for Syersker og deres lave Arbejdsløn. Der fandtes nemlig forleden en Artikel i Højrebladet Aarhus Stiftstidende, hvoraf vi hidsætter følgende:

„Der synes at herske en uheldig Tilstand paa de fleste Systuer i Aarhus.

Under normale Forhold arbejdes der paa Systuerne fra Kl. 8 Morgen til 7 Aften med 1 Times Middag. Lokalerne er ofte smaa, mangelfuldt ventilerede og kan næppe kaldes sunde Opholdssteder. Bliver der nu Travlheden paa Systuen — en Travlheden, der kan foraarsages af mange Omstændigheder, Rejser, Bryllup o. s. v. — maa der arbejdes i 2, ja ofte 3 Timer over Fyraften. Det hænder endog, at der bliver begyndt Kl. 6 om Morgenen og arbejdes til Kl. 11—12 om Natten. Syerskerne er i Forvejen overanstrengte i den sædvanlige Arbejdstid, og det fremmer ikke Arbejdet, at Værelsets Luft er forpestet og kvalmende. Nu kommer Ekstra-Arbejdet. Saa maa Syersken tage dobbelt fat, og Dagen og den halve Nat